

İnsanlık Yemini

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ekim 2019

Öznesi olmayan bir yalıtılmışlığın faili ve bir düş küresine hapsolmuş şerbetli suretler devasa deliklerinde ruhun kanaviçesi ömrün ve safı yalnızlık.

Hükmeden deyişler var... sefil tanrıları var öykülerin bir de öykündüklerine toz konduramazken bir laneti dillendiren kuşlar var kuramların da canı cehenneme.

Seziler var kalp ritmine uyumlu oysaki o kalbi hasta belledi insanlar.

Hasta addedilen beyinlerin tek özrü: herkesten fazlaca düşünmek bir de fazlalık başlığı altında açılan o kayıt tıpkı sandık odasına konan eski eşyalar gibi elbette zafiyeti nükseden sıradanlık sıra dışılığa bir hikmet gözüyle bakılması gerekirken...

Göz ucuyla satırlara nazar ediyorum ve kayıp düşüyor hercai duygular üstelik minvalinde öykülerin serzenişler dilleniyor düş gücü ile pazarlığa oturan bir tanrı gibi insanların her birinin tek tek kendine atfettiği oysaki Tanrı sadece bir tane ve içimdeki teyakkuzun da tek şahidi.

Firar etmek çok olası ve figan eylemek sanrılar durağında geçit vermeyen bir yol gibi ölümün gücüne yenik düşmek... diyenlerin yalancısıyım ne de olsa muteber bir ölü olmayı başaramadım henüz.

Detaylarda kaybolan o kocaman resim ve işte ölü kuşun kanatlarına doğan güneş oysaki az sonra şehir çöplüğüne uğurlanacak ve yeni bir kayıt daha imha edilecek hem yetmez mi bunca canlı, bunca isyan... bir eksik bir fazla... hak getire belki de bir imla hatasından ibaretiz her birimiz düşkünlüğümüz illa ki dünya nimetleri.

Sözcükler fazla imalı tıpkı ait oldukları insanların nefesine hükmedemeyip farazi ömürler sürdükleri ve mutluluğu mütemadiyen perçinlemek istedikleri her yeni ihtiras aslında onları uçurumdan aşağı itmekte.

Perdeli gözlere konan bir uç uç böceği belki de kanatlarında aşk takılı; kanatlarında avam gölgelerin fink attığı ve cesur söylemler dile gelip de gerisin geri kaçarken.

Bir açmaza girmekse hepi topu sağ çıkmak da önemli o savaştan ve duyguların çapraz bağlantılarında düşünce odaklı her his aslında yarına mezar teşkil eden bir boşluk kimine hoşluk olarak lanse edilen ve suretlerin yanığı yüklendikleri ve şimdi şefaak bekçileri düdüklerini öttürecekler ve tüm ölüler sıraya dizilecek belki de okuduğum romanların ertesidir ölüme kucak açan bir renk gibi cinsiyetimi ve kimliğimi sonlandırdığım ve insanlık yemini ettiğim...

Daha çok sevebilme ihtimalim var madem... sırası gelen çekip gitsin gözümün önünden ve tüm dirayetim sınanırken acılar da körükleniyor ve makul bir hoş görü dillenip de... elbette kimse asla yola gelmiyor, gelmeyecek de üstüne üstük yoldan çıkanların sayısı her geçen gün çoğalıyor: kimi günü tasfiye ediyor kimi ise aşkı sonsuza kadar tahliye ediyor.

Kurşunlandığım doğru.

Sağ çıktığım da bu savaştan.

Oysaki günü bölmüştüm ben hezeyanlara sonra da mutluluk b/içecektim ve tüm özrümle ithaf ediyorum sakladığım özneni sonra da kocaman bir es veriyorum düşçü kimliğimden gerçekçi bir varlığa dönüşmem akla zarar bir yenilgi ne de olsa doğrular ve gerçekler mutsuz kılıyor beni.

Azat edilmeyi bekliyorum, desem yalan olur lakin sükûnetimi koruyorum ve şiirler dipçikleri ile yaralıyor duyguları ve duygular da şiirleri. Oysaki tüm şairler ölü ve ben sağ olduğuma göre bir şair değilim belki de bir düş simsarıyım şiir başlığı altında ruhumu pazarladığım sözcük cennetinde uçuşan bir periyim tüm imla hatalarıma yeniden şerh düştüğüm ve esefle kurşunluyorum her yazdığım dizeyi.

Muhatabım keramet.

Yazgım kefarettir.

Varlığımı kefil verdim ben sonra da soyuldum soğana çevrildim o da olmadı giyindim yeniden ve düşler doğurdum geceye parantez açtığım hatalar g/ördüm ve kaydı kuytu olmayan kimlikler yarattım ihanet ettiğim içimdeki çocuğu her seferinde ve gözlerinde hep parıltı saklı bir muhabbetle bu sefer öldürdüler hayallerimi üstelik o sanrı b/atağında öykünen cahil imgeler biçtim ben şerefine içtiğim bir bardak zehirde örgülerini çözdüm o yalnız ve sefil çocuğun.

Daha fazla yanamaz canım.

Anamam da artık dünümü.

Yarınlara göz diktim asaletimi ektim cefa biçtim madem...

İhanet ettiğimden fazla kendime paye verdiklerimle istişare ettim yalnızlığımı ve ses etmediler.

Kendi düşen ağlamazdı madem.

Hâlbuki bir düş'ten başka bir şey değildim ve şimdi uğurluyorum kendimi karanlığın tevazu yüklenmiş sırtında bir aydınlık yüz olmaktan başka amacım da yok iken ve aydınlatmak adına yarınları o cılız ışığı ile yüreğimin daha da çok sevmeye ant içtiğim en çok da kendimi...